

Живяло някога в едно прекрасно градче, с много зеленина, човечето Разделко. То много обичало природата и затова винаги се грижело да я пази чиста. Но никой друг от неговите съграждани не го правел. Всички му се присмивали, че полага усилия да разделя отпадъците и да ги изхвърля в контейнерите, за които са предназначени:

- Защо си правиш труда, Разделко?- Присмивали му се те. Та нали всичко това си е боклук!
Защо отделяш тези опаковки?

Обяснявал им Разделко, че не всички боклуци са безполезни:

- От някои може наистина да се направи нещо ново! Затова ги слагам на друго място, а не при всички отпадъци.

Послушайте ме, правете и вие като мен- съветвал ги Разделко. Само така можем да запазим чист нашия град!

Но никой не се вслушвал в думите му.

Хората продължавали да си изхвърлят отпадъците на едно място.

Така с всеки изминал ден сметището на градчето нараствало. То заемало все по-голяма част от зелената полянка, на която обичал да се разхожда Разделко. Даже започнало да се доближава до рекичката и заплашвало да я покрие цялата. Много се натъжил Разделко като видял в какво се превръща красивото му градче. Навсякъде имало боклуци. Горичката, в която преди играел на воля, сега била на половина изсечена.

И как иначе- другите хора използвали дървесината, за да направят от нея хартия и нови тетрадки.

- Не исчайте дръвчетата- молел им се Разделко. Кому е нужно това? Та нали същата тетрадка можете да направите и от една стара, вече изписана тетрадка?!

Замислили се хората:

- Може ли пък Разделко да се окаже прав?
 - Да, май сгрехихме като не го послушахме.
- Сега дали е късно вече?

-Хайде да го попитаме, той да ни посъветва!

Отишли те при Разделко с наведени глави и му рекли:

- Ти беше прав, Разделко! Сега разбрахме какво сме направили.
Късно ли е вече да започнем да си отделяме полезните отпадъци?

- Ах, колко се радвам, приятели!- Заподскачал радостно Разделко.
Разбира се, че не е късно да се поправим! Още имаме шанс да си
върнем красотата на нашето градче!

- Ами да започваме тогава! - Възкликнали всички в един глас.

И като започнали всички дружно да си помагат
и да разделят отпадъците... Един изхвърлял хартията
в синьото кошче, друг събирал стъклените бутилки,
за да ги сложи в зеленото, а останалите напълнили жълтото
кошче с пластмаси и метални кутийки.

Така всичко станало както преди.
Даже било още по-красиво, защото хората
вече го правели с желание и всички били заедно!

